

**DVOJAZYČNÁ
KNIHA
PRO
POKROČILÉ** ★★ ★

aneb **Jeeves**
anglický
Saturnin

Pelham Grenville Wodehouse

český překlad na protější straně
kontrolní otázky, jak jste porozuměli textu
okomentované gramatické jevy
slovníček s fonetickým přepisem

MP3 CD

povídky namluvené
rodilým mluvčím

 PRESS

 @nglictina.com

Pelham Grenville Wodehouse

Jeeves

aneb anglický Saturnin

Computer Press, a. s.
Brno
2011

Jeeves

aneb anglický Saturnin

PELHAM GRENVILLE WODEHOUSE

Computer Press, a. s., 2011. Vydání první.

Jazykové úpravy: Michelle Smith

Překlad a jazykové pomůcky: Lucie Poslušná

Grafická úprava: Cyril Kozák

Technická spolupráce: Miroslav Šulc, Mikuláš Hrubeš

Audio: Diego de Alava

Komentář na zadní straně obálky: Anglictina.com, Ondřej Jirásek

Obálka: Martin Sodomka

Odpovědný redaktor: Ondřej Jirásek

Technický redaktor: Martin Vlach

Produkce: Petr Baláš

Computer Press, a. s.,

Holandská 3, 639 00 Brno

Objednávky knih:

<http://knihy.cpress.cz>

distribuce@cpress.cz

tel.: 800 555 513

ISBN 978-80-251-3092-6

Prodejní kód: KEJ266

Vydalo nakladatelství Computer Press, a. s., jako svou 3925. publikaci.

Předmluva

Když v loňské televizní anketě *Kniha mého srdce* zvítězil Jirotkův Saturnin, objevily se zprávy, že se Zdeněk Jirotko nechal inspirovat příběhy sluhu Jeevese, o kterém psal britský humorista Sir Pelhalm Grenville Wodehouse. Dokonce byl Jirotko osočen, že Saturnin je pouhý Jeevesův plagiát.

Sluha Jeeves je v Británii velmi oblíbený. P. G. Wodehouse (1881- 1975) o něm v průběhu let 1915 – 1974 napsal 35 povídek a 11 románů, z nichž některé byly zfilmovány, objevily se v rozhlasovém zpracování nebo jako muzikály a v televizním seriálu BBC *Jeeves and Wooster*, kde Jeevese hraje Steven Fry (čeští diváci si ho mohou pamatovat jako Melchetta ze sitcomu *Černá zmije*, kde hrál s Rowanem Atkinsonem) a jeho pána Bertieho Hugh Laurie, u nás známý především jako Dr. House. I naše televize kdysi zpracovala povídku, kterou najdete v našem výběru - *Jeeves and the Unbidden Guest*. Jeevese zde hrál Miloš Kopecký, Bertieho Vlastimil Brodský, Lady Malvernovou Marie Rosůlková a jejího syna Mottyho Václav Sloup. Jen zde Jeevese přejmenovali na Jamese.

P. G. Wodehouse byl velmi plodným autorem, který kromě jeevesovských i jiných příběhů psal divadelní hry a texty písní (v roce 1928 například spolupracoval s naším Rudolfem Frimlem na muzikálu *Tři mušketýři*).

Jistá podobnost Saturnina s Jeevesem zde určitě je - mladý, bohatý a poněkud floutkovský Bertie Wooster má stejně jako Jiří Oulický distingovaného sluhu, který vyniká neobyčejným intelektem, neobvykle vysokou mírou vzdělanosti a nečekanými řešeními problémů svého pána. Teta Agatha může být srovnávaná s tetou Kateřinou, stejně jako Jiří do slečny Barbory se Bertie zamilovává do slečny Florence, ale i dalších slečen atd.

Stejně bychom ale mohli porovnávat například Romea a Julii s *West Side Story*, srovnávat dílo E. A. Poea s dílem Arbesovým a jiné. Chytrý sluha tahající svého pána z bryndy se objevuje ve spoustě děl, a byť Saturnin silně připomíná britský typ komorníka,

jsou jeho příběhy zasazené do českých reálií a psané skvělou a vtípnou češtinou, které není nikdy dost.

Ostatně, zda se jedná o plagiát, inspiraci či zcela jiné příběhy můžete posoudit i vy, ke kterým se nedostaly překlady Wodehouseových knih a nevládnete tak úplně anglickým jazykem, abyste si mohli přečíst originál. Zjednodušili jsme pro vás pět povídek se sluhou Jeevesem. První je ze sbírky Wodehouseových článků, básní a povídek (Wodehouse Miscellany Articles & Stories, 1916), další čtyři jsou z knihy My Man Jeeves (1919).

Jako vždy v knihách naší edice dvojjazyčných knih najdete i v této na každé dvojstraně anglickou verzi a český překlad. Po každém příběhu se zaměříme na nějaký zajímavý gramatický jev či slovní obrat, který se v příběhu objevil a který následně procvičíme, a naleznete zde i otázky na porozumění textu. Vzadu se pak nachází klíč ke cvičením a slovníček. Kniha je doplněna CD, na kterém je anglický text namluvený rodilým mluvčím.

Doufáme, že se vám příběhy budou líbit a že vás nejen pobaví, ale že vám i pomohou ke zdokonalení vaší angličtiny.

Angličtina.com

Jeeves Takes Charge

It is difficult to describe my relationship with Jeeves. He is my man, but lots of people think I'm too dependent on him. I say: Why not? The man is a genius and ever since I hired him I've stopped having to make my own decisions. That was about six years ago.

It all started when I returned to my uncle's place in Shroshpire, Easeby. I was spending a week there, as I usually did in the summer; and I had to end my visit to come back to London to get a new valet because my previous one stole my silk socks. So when I asked the registry office in London for someone else, they sent me Jeeves.

I will always remember the morning he arrived. I had gone out for dinner with friends the night before and wasn't feeling very good. I was also trying to read a book Florence Craye had given me. I had met her at a house party in Easeby, and two days before I left we had got engaged. I was supposed to return the next week and I knew she was expecting me to have finished the book by then. Florence was a very intelligent girl, and she was trying to make me read something intellectual. I thought the book was very boring and difficult to read, especially after a long night of drinking.

I was trying to read the book when the doorbell rang. I opened the door and a tall man stood outside.

"I was sent by the agency, sir," he said. "They informed me that you need a valet."

I told him to come in. He walked in so quietly, like he was floating, and entered the kitchen. He began preparing something and so I returned to the couch to read my book.

A few minutes later he came in the living room with a drink.

"Please drink this, sir. It is my own little invention. Gentlemen have told me it is very helpful after a late evening."

Jeeves to bere do svých rukou

Je těžké popsat můj vztah k Jeevesovi. Je to můj sluha, ale spousta lidí si myslí, že jsem na něm příliš závislý. Já říkám: Proč ne? Ten člověk je genius a od té doby, co jsem ho zaměstnal, už nemusím dělat vlastní rozhodnutí. To se stalo asi před šesti lety.

Všechno to začalo, když jsem se vrátil ke svému strýci do Shroshpiru v Easeby. Trávil jsem tam týden, jako vždycky v létě, a musel jsem svou návštěvu ukončit a vrátit se do Londýna, kde jsem potřeboval najít nového komorníka, protože ten předchozí mi kradl hedvábné ponožky. Takže když jsem se zeptal v londýnské agentuře na někoho jiného, poslali mi Jeevese.

Vždycky si budu pamatovat to ráno, kdy dorazil. Předešlé noci jsem si vyrazil na večeri s přáteli a necítil jsem se příliš dobře. Také jsem se pokoušel číst knihu, kterou mi dala Florence Crayeová. Potkal jsem ji na večírku v Easeby a dva dny předtím, než jsem odjel, jsme se zasnoubili. Měl jsem se vrátit následujícího týdne a já věděl, že bude ode mě očekávat, že budu mít knihu do té doby přečtenou. Florence byla velmi inteligentní dívka a pokoušela se mě donutit, abych četl něco intelektuálního. Kniha mi připadala velmi nudná a těžká ke čtení, obzvláště po popíjení dlouho do noci.

Pokoušel jsem se knihu číst, když tu zazvonil zvonek u dveří. Otevřel jsem dveře a tam stál vysoký muž.

„Poslala mě agentura, pane,“ řekl. „Informovali mě, že potřebujete komorníka.“

Řekl jsem mu, ať jde dál. Vešel tak potichu, jako by se nadnášel, a vstoupil do kuchyně. Začal něco připravovat, a tak jsem se vrátil na pohovku, abych si četl.

O pár minut později vešel do obývacího pokoje s nápojem.

„Prosím, pane, vypijte tohle. Je to můj vlastní malý vynález. Pánové mi říkali, že to velmi pomáhá po probdělé noci.“

I drank it. For a moment I felt like I had swallowed a bomb that exploded in my throat. It was a terrible feeling. But then after that everything began to feel alright. The sun shone through the window, the birds were singing, and I knew there was hope.

“You’re hired!” I exclaimed.

“Thank you, sir. My name is Jeeves.”

“When can you start?”

“Immediately, sir.”

“Because I have to return to Easeby the day after tomorrow.”

“Very good, sir.” He looked up at the mantelpiece. “That is an excellent painting of Lady Florence Craye, sir. It has been two years since I have saw her. I used to work for Lord Worplesdon but I had to quit because I could not look at him dining in dress trousers, a flannel shirt, and a hunting coat.”

Lord Worplesdon was Florence’s father and was a little bit crazy. He also had the worst temper in the country.

I had known the family since I was a kid, and it was this man who had put the fear of death into me. I will never forget when he found me, at the age of fifteen, smoking one of his cigars in the stables. He chased me with a hunting whip for more than half a mile. I thought he was going to kill me. If there was a flaw in the pure joy of being engaged to Florence, it was the fact that she was very similar to her father, and one was never sure of when she might explode. She had a lovely profile, though.

“Lady Florence and I are engaged, Jeeves,” I said.

“Really, sir?”

His voice told me that he did not like Florence, but I didn’t care. I can have my own opinions. Florence was a dear girl, and, seen sideways, very pretty.

Vypil jsem to. Chvíli jsem se cítil, jako bych spolkl bombu, která mi explodovala v krku. Byl to příšerný pocit. Ale pak začalo být všechno v pořádku. Slunce svítilo oknem dovnitř, ptáci zpívali a já věděl, že existuje naděje.

„Jste přijatý!“ vykřikl jsem.

„Děkuji, pane. Jmenuji se Jeeves.“

„Kdy můžete začít?“

„Okamžitě, pane.“

„Protože já se musím pozítří vrátit do Easeby.“

„V pořádku, pane.“ Vzhlédl ke krbové římse. „To je výtečný portrét Lady Florence Crayeové, pane. Před dvěma lety jsem ji viděl. Dříve jsem pracoval pro Lorda Worplesdona, ale musel jsem odejít, protože jsem se nemohl dívat na to, jak večerí ve svých domácích kalhotách, flanelové košili a loveckém kabátu.“

Lord Worplesdon byl Florencin otec a byl trochu bláznivý. Také měl tu nejhorší náтуру v zemi.

Tu rodinu jsem znal už od dětství a toho muže jsem se k smrti bál. Nikdy nezapomenu na to, jak mě v patnácti letech načapal, jak ve stájích kouřím jeho doutník. Honil mě s loveckým bičem více než půl míle. Myslel jsem, že mě zabije. Jestli něco kazilo čistou radost z toho, že jsem zasnoubený s Florence, byl to fakt, že byla hodně podobná svému otci a jeden si nikdy nemohl být jistý, kdy může vybuchnout. Ale měla rozkošný profil.

„Lady Florence a já jsme zasnoubeni, Jeevesi,“ řekl jsem.

„Opravdu, pane?“

Jeho hlas mi řekl, že nemá Florence rád, ale to mi bylo jedno. Můžu mít svůj vlastní názor. Florence byla milá dívka a pro nezúčastněné oko velmi pěkná.

The door bell rang and Jeeves floated out and came back with a telegram. I opened it. It read:

*Return immediately. Extremely urgent. Catch first train.
Florence.*

“Strange!” I said.

“Sir?”

“Oh, nothing!”

In those days I didn’t know Jeeves and so I didn’t tell him my problems. Nowadays I tell him everything. I didn’t understand why Florence was demanding that I return to Easeby, even though she knew I was planning on coming back in two days.

“Jeeves, will you be able to come with me to Easeby in the afternoon?”

“Yes, sir. Which suit will you wear for the journey?”

“This one.”

I was wearing a very colourful suit that morning. I really liked it, but I knew that some people would have to get used to such a fashionable suit.

“Very good, sir.”

Again, his voice told me that he did not like what I was wearing, but did not want to say so. I was not ready to let the man boss me around and start telling me what to wear.

“Don’t you like this suit, Jeeves?” I said.

“Oh, yes, sir.”

“Well, why don’t you like it?”

“It is a very nice suit, sir.”

“Well, what’s wrong with it? Go on, tell me!”

Zazvonil zvonek u dveří a Jeeves odplul a vrátil se s telegramem. Otevřel jsem ho. Stálo tam:

*Okamžitě se vrat'. Velmi urgentní. Přijed' prvním vlakem.
Florence.*

„Zvláštní!“ řekl jsem.

„Pane?“

„Ale nic!“

Tenkrát jsem Jeevese neznal a tak jsem mu o svých problémech nevyprávěl. Dnes mu říkám všechno. Nechápal jsem, proč Florence trvá na tom, abych se vrátil do Easeby, přestože ví, že jsem se chystal vrátit za dva dny.

„Jeevesi, budete moci se mnou jet odpoledne do Easeby?“

„Ano, pane. Jaký oblek si vezmete na cestu?“

„Tento.“

Toho rána jsem na sobě měl velmi pestrý oblek. Moc se mi líbil, ale věděl jsem, že někteří lidé by si museli na tak módní oblek zvykat.

„Dobře, pane.“

Zase v jeho hlasu zaznělo, že se mu nelíbí, co mám na sobě, ale nechtěl to říct. Nechystal jsem se dovolit sluhovi, aby mi poroučel a začal mi říkat, co mám nosit.

„Nelíbí se vám ten oblek, Jeevesi?“ řekl jsem.

„Ale ano, pane.“

„Nuže, proč se vám nelíbí?“

„Je to velmi hezký oblek, pane.“

„Tak, co je na něm špatného? No tak, povězte mi to!“

“Well, if I could make a suggestion, sir, just a simple brown or blue, with a--”

“Are you joking?!”

“Very good, sir.”

“How inappropriate!”

“Yes, sir.”

“All right, then.”

“Yes, sir.”

And then he went away to put away his things, and I started to read, again.

* * * * *

During the journey I wondered what could have possibly happened in Easeby. My uncle wouldn't have let anything happen in his house. He was just finishing a history of the family, which he had been working on for the past year, and spent most of his time in the library.

When I arrived at the house, Oakshott, the butler, told me that Florence was in her room, watching her maid pack. She was leaving with her friends for a few days. I waited in the smoking room as Oakshott went to tell her I had arrived. As she walked in the room, I saw anger in her eyes.

“Darling!” I said, and tried to hug her.

“Don't!”

“What's the matter?”

“Everything's the matter! Bertie, do you remember asking me, when you left, to get to know your uncle while you were away?”

“Yes.”

„Tedy, kdybych směl něco navrhnout, pane, jen jednoduchý hnědý nebo modrý s--“

„Děláte si legraci?!“

„V pořádku, pane.“

„Jak nemístné!“

„Ano, pane.“

„Pak tedy v pořádku.“

„Ano, pane.“

A odešel si odnést své věci a já si zase začal číst.

* * * * *

Cestou jsem přemýšlel, co se tak mohlo v Easeby stát. Můj strýc by nedovolil, aby se cokoli v jeho domě přihodilo. Zrovna dokončoval dějiny naší rodiny, na kterých pracoval celý předchozí rok a strávil většinu času v knihovně.

Když jsem přijel do domu, majordomus Oakshott mi řekl, že Florence je ve svém pokoji a dohlíží na služku, jak balí. Odjížděla se svými přáteli na pár dní pryč. Čekal jsem v kuřáckém pokoji, zatímco jí Oakshott šel říct, že jsem přijel. Když vešla do místnosti, uviděl jsem v jejích očích zlost.

„Drahoušku!“ řekl jsem a pokusil jsem se ji obejmout.

„Nech toho!“

„Co se děje?“

„Všechno! Bertie, vzpomínáš si, jak jsi mě při odjezdu požádal, abych se seznámila s tvým strýcem, zatímco budeš pryč?“

„Ano.“

I had asked this because at that time I was very dependent on my uncle, and I couldn't marry anyone without his approval. I didn't think he would have any objection to Florence, especially because he had known her father since they were at Oxford together. But I did not want to take any chances; so I told her to make friends with the old boy.

"You told me it would please him if I asked him to read me some of his history of the family."

"Wasn't he pleased?"

"He was very pleased. He finished writing it yesterday afternoon, and read most of it to me last night. I have never been so shocked in my life. The book is horrible!"

"Florence, the family wasn't that bad!"

"It is not a history of the family at all! Your uncle has written stories of his youth! He calls them 'Recollections of a Long Life'! If half of what he has written is true, your uncle's youth must have been appalling. As soon as he started reading he told me a story of how he and my father were thrown out of a music hall in 1887!"

"Why?"

"I won't tell you why."

It must have been something pretty bad. It took a lot to make them chuck people out of music halls in 1887.

"Your uncle explained that father had drunk a bottle and half of champagne before beginning the evening. The book is full of stories like that. There is a terrible one about Lord Emsworth."

"Lord Emsworth? Not the one we know? Not the one at Blandings?"

He is a very nice, quiet man who spends most of his days digging in his garden.

Požádal jsem ji o to, protože v té době jsem byl na strýci velmi závislý a nemohl bych si nikoho vzít bez jeho svolení. Nenapadlo mě, že by mohl proti Florence cokoliv namítat, obzvláště proto, že znal jejího otce od té doby, co byli spolu na Oxfordu. Ale nechtěl jsem nic ponechat náhodě, tak jsem ji řekl, aby se se starouškem sprátelila.

„Říkal jsi mi, že by ho potěšilo, kdybych ho poprosila, aby mi přečetl něco z dějin vaší rodiny.“

„Nepotěšilo ho to?“

„Měl velkou radost. Včera odpoledne to dopsal a večer mi většinu z toho přečetl. Nikdy v životě jsem nebyla tak šokovaná. Ta kniha je příšerná!“

„Florence, rodina nebyla tak špatná!“

„To vůbec nejsou dějiny rodiny! Tvůj strýc psal příběhy ze svého mládí! Nazývá to ‚Vzpomínky z dlouhého života‘. Jestli je z poloviny pravda to, co napsal, muselo být mládí tvého strýce otřesné. Hned, jak začal číst, vyprávěl mi příběh o tom, jak byli v roce 1887 s mým otcem vyhozeni z koncertní síně!“

„Proč?“

„Neřeknu ti proč.“

Muselo to být něco hodně zlého. V roce 1887 lidi z koncertních síní jen tak pro nic za nic nevyhazovali.

„Tvůj strýc vysvětloval, že otec toho večera ještě před začátkem vypil jeden a půl lahve šampaňského. Kniha je plná takových příběhů. Je tam jeden strašný o Lordu Emsworthovi.“

„Lord Emsworth? Ne ten, kterého známe? Ne ten z Blandings?“

Je to velmi milý, tichý muž, který tráví většinu svých dní okopáváním své zahrady.

“The same man. That is why the book is so terrible. It talks of so many respectable people who behaved like monkeys during the eighties. There is also a very detailed story about Sir Stanley Gervase-Gervase at Rosherville Gardens, which I cannot repeat!”

“Please, tell me!”

“No!”

“Oh well, I shouldn’t worry. No publisher will print the book if it is that bad.”

“You’re wrong. Your uncle told me that all negotiations are settled with Riggs and Ballinger and he’s sending the manuscript tomorrow for publication.”

“What should we do?”

“The manuscript must be stopped before it reaches Riggs and Ballinger and destroyed!”

“How will you do that?” I asked.

“How can I do it? Didn’t I tell you the parcel is being sent tomorrow? I am going to the Murgatroyd’s dance tonight with my maid and won’t be back until Monday. You have to do it. That is why I telegraphed you.”

“What!”

She looked at me with wide eyes.

“Are you refusing to help me, Bertie?”

“No, but--”

“Do you want to marry me, Bertie?”

“Yes, of course, but--”

For a moment she looked exactly like her father.

“I will never marry you if those Recollections are published.”

“But Florence, my dear!”

„Přesně ten. Proto je ta kniha tak příšerná. Vypráví o tolika vážených lidech, kteří se v osmdesátých letech chovali jak opice. Je tam také velmi podrobný příběh o Siru Stanleyem Gervase-Gervase z Rosherville Gardens, který nemohu opakovat!“

„Prosím, pověz mi ho!“

„Ne!“

„No, dobře, ale s tím bych si nedělal starosti. Žádný nakladatel tu knihu nevydá, jestli je tak špatná.“

„To se pleteš. Tvůj strýc mi řekl, že má vše dojednáno s Riggsem a Ballingerem a zítra posílá rukopis k vydání.“

„Co budeme dělat?“

„Rukopis musíme zastavit, než se dostane k Riggsovi a Ballingerovi, a zničit!“

„Jak to uděláš?“ zeptal jsem se.

„Jak bych to mohla udělat? Neříkala jsem ti, že balíček pošle zítra? Já jedu dnes večer k Murgatroydovým na ples se svou komornou a vrátím se až v pondělí. Musíš to udělat ty. Proto jsem ti poslala telegram.“

„Cože!“

Podívala se na mě s očima otevřenýma dokořán.

„Odmítáš mi pomoci, Bertie?“

„Ne, ale--“

„Chceš si mě vzít, Bertie?“

„Ano, samozřejmě, ale--“

Na okamžik vypadala přesně jako její otec.

„Nikdy si tě nevezmu, pokud ty Vzpomínky budou vydané.“

„Ale Florence, má drahá!“

“I mean it. Think of this as a test. If you pass, I will know you are smarter than most people say you are. If you fail, I will know that your Aunt Agatha was right when she called you a mindless child and advised me not to marry you. It will be very simple for you to stop the manuscript from being delivered. You only need to figure out how to do it.”

“But what if Uncle Willoughby catches me? He’d never give me a single penny ever again!”

“Do you care more about your uncle’s money than me?”

“No, of course not!”

“Good. The manuscript will be on the table in the hall tomorrow for Oakshott to take to the village with the letters. All you have to do is take it away and destroy it. Then your uncle will think it has been lost in the post.”

“Doesn’t he have a copy of it?”

“No, it hasn’t been typed. He’s sending the manuscript just as he wrote it.”

I thought of a great idea.

“Why don’t you ask Edwin to do it?”

Edwin was her younger brother, who was spending his holidays at Easeby. I never liked him. In fact, it was Edward who had told his father that I was smoking one of his cigars. He was fourteen now and just joined the Boy Scouts. He was a bit of a nerd and took his responsibilities very seriously. He was always trying to do acts of kindness everywhere he went.

“No, I would never ask him to do that. Bertie, are you going to do this simple thing, or not?”

“Oh, all right!” I said. “All right, all right, all right!”

I got up to think it over. I met Jeeves in the passage outside.

“Pardon me, sir. I was looking for you.”

„Myslím to vážně. Ber to jako test. Když projdeš, budu vědět, že jsi chytřejší, než většina lidí říká, že jsi. Pokud neuspěješ, budu vědět, že tvá teta Agáta měla pravdu, když tě nazvala dítětem bez rozumu a radila mi, ať si tě neberu. Bude pro tebe velmi snadné ten rukopis zadržet, aby nebyl doručený. Jen musíš vymyslet, jak to udělat.“

„Ale co když mě strýc Willoughby přistihne? Už by mi nikdy nedal ani penny.“

„Záleží ti víc na penězích než na mně?“

„Ne, samozřejmě, že ne!“

„Dobře. Rukopis bude zítra v hale na stole připravený pro Oakshotta, aby ho s dopisy odnesl do vesnice. Jediné, co musíš udělat, je vzít ho a zničit ho. Pak si tvůj strýc bude myslet, že se ztratil v poště.“

„Nemá jeho kopii?“

„Ne, nepsal to na stroji. Posílá rukopis tak, jak ho napsal.“

Dostal jsem skvělý nápad.

„Proč nepoprosíš Edwina, aby to udělal?“

Edwin byl její mladší bratr, který trávil prázdniny v Easeby. Nikdy jsem ho neměl rád. Vlastně to byl Edwin, který řekl svému otci, že kouřím jeho doutník. Teď mu bylo čtrnáct a zrovna se dal ke skautům. Byl tak trochu hlupák a bral své povinnosti velmi vážně. Stále se snažil konat dobro všude, kam přišel.

„Ne, nikdy bych po něm nechtěla, aby to udělal. Bertie, uděláš tu snadnou věc nebo ne?“

„No dobrá!“ řekl jsem. „Dobrá, dobrá, dobrá!“

Vstal jsem, abych si to promyslel. Venku na chodbě jsem potkal Jeevese.

„Promiňte, pane. Hledal jsem vás.“

“What’s the matter?”

“I wanted to tell you that someone has put black polish on your brown walking shoes.”

“What! Who? Why?”

“I don’t know, sir.”

“Can I fix them?”

“I do not think so.”

“Damn!”

“Very good, sir.”

* * * * *

The next morning I waited anxiously for the parcel to be placed on the hall table. I did not like the idea. I never did. Uncle Willoughby was still in the library, probably finishing and making some changes to his great work.

At around half past four he finally walked out of the library, put the parcel on the table, and walked away. I was hiding behind a suit of armour, just south-east of the table. I leaped towards the table, grabbed the manuscript and ran upstairs to hide it. I ran into my room and was surprised to see Edwin, the Boy Scout. He was standing at the chest of drawers, fixing my ties.

“Hello!” he said.

“What are you doing here?”

“I’m tidying your room. It’s my last act of kindness for today. Yesterday I polished your shoes. Did you see them?”

“Yes, I did.”

The parcel was behind my back and I was worried he might see it. I had to get to the chest of drawers quickly.

“You don’t need to tidy my room,” I said.

„Co se děje?“

„Chtěl jsem vám říct, že někdo dal černý krém na vaše hnědé vycházkové boty.“

„Cože! Kdo? Proč?“

„To nevím, pane.“

„Dá se to odstranit?“

„Myslím, že ne.“

„Zatraceně!“

„Správně, pane.“

* * * * *

Dalšího rána jsem rozrušeně čekal, až se balíček objeví na stole v hale. Ten nápad se mi nelíbil. Vůbec ne. Strýc Willoughby byl stále ještě v knihovně a dělal na své skvělé práci nějaké úpravy.

Kolem půl páté konečně vyšel z knihovny, dal balíček na stůl a odešel. Schovával jsem se za brněním jihovýchodně od stolu. Skočil jsem ke stolu, popadl jsem rukopis a utíkal jsem nahoru, abych ho schoval. Vběhl jsem do svého pokoje a tam mě překvapil skaut Edwin. Stál u skříňky se zásuvkami a upravoval mé vázanky.

„Ahoj!“ řekl.

„Co tu děláš?“

„Uklízím tvůj pokoj. To je můj dnešní poslední dobrý skutek. Včera jsem vyleštil tvé boty. Viděl jsi je?“

„Ano, viděl.“

Balíček jsem měl za zády a bál jsem se, že ho uvidí. Potřeboval jsem se dostat rychle k zásuvkám.

„Nemusíš mi uklízet pokoj,“ řekl jsem.

“I like tidying it.”

“But it’s already tidy.”

“No, it’s not finished.”

I was getting annoyed. I had to think of something fast.

“You could do something even kinder. Do you see the box of cigars? Take it down to the smoking room and snip off the ends for me. That would really help me. Thanks.”

As soon as he left, I put the parcel in the drawer and pushed it closed. Florence had talked about destroying the manuscript, but how can one destroy a big pile of paper in somebody else’s house without anyone noticing? So I left it in the drawer.

I could not stop thinking about the crime I had committed. The drawer haunted me. The smallest sound startled me. I wondered when Uncle Willoughby would notice.

The next day on Friday evening he called me to come into the library where he was sitting at his desk.

“Bertie,” he said, “a very strange thing has happened. As you know, I sent the manuscript to Messrs Riggs and Ballinger, the publishers, yesterday afternoon. They should have received it from the first post this morning. I called them to make sure that they have it, and they told me that they never received it.”

“Very strange!”

“I remember very clearly putting the manuscript on the table to be posted with the letters. However, Oakshott says that he never saw it there, and that he did not post it.”

“Sounds funny!”

“I think that the parcel has been stolen.”

“Really? Surely not!”

„Já ho rád uklízím.“

„Ale už je uklizený.“

„Ne, ještě to není hotové.“

Začal jsem se zlobit. Rychle jsem musel něco vymyslet.“

„Mohl bys udělat něco mnohem ušlechtilějšího. Vidíš tu krabici s doutníky? Odneseš ji dolů do kuřáckého pokoje a odřízneš pro mě jejich konce. To by mi opravdu pomohlo. Díky.“

Jakmile odešel, dal jsem balíček do zásuvky a zavřel jsem ji. Florence mluvila o zničení rukopisu, ale jak někdo může zničit velkou hromadu papíru v cizím domě, aniž by si toho kdokoliv všiml? Tak jsem ho nechal v zásuvce.

Nedokázal jsem přestat myslet na zločin, který jsem spáchal. Ta zásuvka mě strašila. Seběmenší zvuk mě vylekal. Přemýšlel jsem, kdy si toho strýc Willoughby všimne.

Dalšího dne, v pátek večer, si mě zavolal do knihovny, kde seděl u svého pracovního stolu.

„Bertie,“ řekl, „stala se velmi podivná věc. Jak víš, včera odpoledne jsem poslal rukopis pánům Riggsovi a Ballingerovi, nakladatelům. Měli ho dostat dnes ráno první poštou. Volal jsem jim, abych se ujistil, jestli ho mají, a oni mi řekli, že ho vůbec nedostali.“

„Velmi zvláštní!“

„Jasně si pamatuji, že jsem rukopis položil na stůl, aby byl poslán s dopisy. Ale Oakshott říká, že ho tam vůbec neviděl a neposlal ho.“

„To zní divně!“

„Myslím, že byl balíček ukraden.“

„Opravdu? To jistě ne!“

“During the past few weeks I have noticed several of my things missing. The strange thing is that some of them are valuable, and some of them are not, which, makes me think that there is a kleptomaniac somewhere who is taking these things.”

“Wait, uncle, I can explain. It was my man, Meadows, who stole those things. I saw him stealing my silk socks!”

He looked impressed.

“Go get the man and question him!”

“He’s not here. As soon as I caught him stealing my socks I fired him. That’s why I was London-- to get a new man.”

“Then, if Meadows is not in the house, it couldn’t have been him who stole the manuscript. It just does not make any sense.” He left the room to gather his thoughts.

I felt like a character from a book I once read who murdered someone and hid the body under the dining room-table, and then had to stay for a dinner party. My guilty secret was always on my mind. I lit a cigarette.

It was a very quiet evening. The kind of evening where you could hear a snail sneezing a mile away. As the sun was setting I was walking around the garden and finally starting to feel a bit calmer, until I heard my name spoken.

“It’s about Bertie.”

It was Edwin’s voice. It was coming from the library. I walked towards the window.

“What about Bertie?” I heard Uncle Willoughby say.

“I heard you talking to him about your missing parcel. I think he’s got it.”

I froze with fear.

“What do you mean?”

„Během posledních pár týdnů jsem si všiml, že chybí několik mých věcí. Zvláštní je, že některé z nich jsou cenné a jiné ne, což mě přivádí na myšlenku, že je tu někde nějaký kleptomán, který ty věci bere.“

„Počkej strýčku, to můžu vysvětlit. Byl to můj sluha Meadows, který kradl ty věci. Viděl jsem ho, jak mi krade mé hedvábné ponožky!“

Vypadal, že ho to zaujalo.

„Dojdi pro něj a vyzpovídej ho!“

„Není tady. Jakmile jsem ho přistihl při krádeži mých ponožek, vyhodil jsem ho. Proto jsem byl v Londýně--abych si našel nového sluhu.“

„Pak ale, pokud Meadows není v domě, nemohl ukrást ten rukopis. To nedává žádný smysl.“ Odešel z místnosti, aby si uspořádal myšlenky.

Cítil jsem se jako jedna postava z knihy, kterou jsem kdysi četl. Ten člověk někoho zavraždil a ukryl tělo pod stůl v jídelně a pak musel zůstat na večeři. Pořád jsem provinile myslel na své tajemství. Zapálil jsem si cigaretu.

Byl velmi tichý večer. Takový ten večer, kdy jste mohli na míli zaslechnout kýchnout hlemýžďe. Jak zapadalo slunce, procházel jsem se po zahradě a konečně jsem se začal cítit klidnější, dokud jsem nezaslechl své jméno.

„Jde o Bertieho.“

Byl to Edwinův hlas. Vycházel z knihovny. Šel jsem k oknu.

„Co je s Bertiem?“ zaslechl jsem říkat strýce Willoughbyho.

„Slyšel jsem, že s ním mluvíte o vašem zmizelém balíčku. Myslím, že ho má on.“

Ztuhl jsem strachy.

„Co to říkáš?“

“Well, I was in his room yesterday, doing him an act of kindness and he came in with a parcel. I could see it, even though he tried to hide it behind his back. And then he asked me to go downstairs and snip some cigars for him. About two minutes later he came down and he wasn’t carrying anything. So it must be in his room.”

Stupid Boy Scout.

“Should I go look in his room?” asked the boy. “I’m sure the parcel’s there.”

“But why would he steal my manuscript?”

“Maybe he’s a kleptomaniac! It might have been Bertie who took all those things from the very start!”

“I don’t think Bertie is a kleptomaniac, Edwin.”

“Well, I’m sure he’s got your parcel. This is what you should do. Tell him that you think Mr. Berkeley left something in his room from his visit a few weeks ago. He stayed in Bertie’s room. You could say that you need to look for it.”

“That is possible. I-----”

I didn’t want to hear anymore. I ran as fast as I could to my room and tried to open the drawer, but then remembered the keys were in my pants I wore the day before. I looked around my room for the pants and then realized Jeeves must have taken them to be cleaned. As I rang my bell for him, Uncle Willoughby came to my door.

“Hello, Bertie,” he said confidently, “I have received a telegram from Berkeley, who stayed in this room earlier, asking me to send him his cigarette case. I cannot find it downstairs and so I need to look around your room.”

How dare he lie to me?

“I haven’t seen it anywhere,” I said.

“Well, I should look for it anyway.”

He walked in and began to look around. He began pulling out all the drawers. I stood and watched, sweating like mad.

„No, já byl včera v jeho pokoji a vykonával pro něj dobrý skutek a on vešel s balíčkem. Viděl jsem ho, i když se ho snažil schovat za zády. A pak mě poprosil, abych šel dolů a odřízl mu nějaké doutníky. Asi o dvě minuty později přišel dolů a nic nenesl. Takže to musí být v jeho pokoji.“

Pitomý skaut.

„Mám se jít podívat do jeho pokoje?“ zeptal se kluk. „Jsem si jistý, že balíček je tam.“

„Ale proč by kradl můj rukopis?“

„Možná je kleptomán! Třeba to byl Bertie, kdo od začátku bral všechny ty věci!“

„Myslím, že Bertie není kleptomán, Edwine.“

„No, jsem si jistý, že má váš balíček. Měl byste udělat tohle. Řekněte mu, že si myslíte, že pan Berkeley zapomněl něco v jeho pokoji, když tu byl před pár týdny na návštěvě. Bydlel v Bertieho pokoji. Mohl byste říct, že to potřebujete najít.“

„To by šlo. Já----“

Víc už jsem nechtěl slyšet. Běžel jsem co nejrychleji do svého pokoje a zkusil jsem otevřít zásuvku, ale pak jsem si vzpomněl, že klíče mám v kalhotách, které jsem měl na sobě předchozího dne. Díval jsem se po pokoji, kde kalhoty jsou, a pak jsem si uvědomil, že je Jeeves určitě odnesl vyčistit. Když jsem na něho zvonil, přišel k mým dveřím strýc Willoughby.

„Ahoj, Bertie,“ řekl rozhodně, „dostal jsem telegram od Berkeleyho, který dříve v tomto pokoji bydlel, abych mu poslal jeho cigaretové pouzdro. Dole ho nemůžu najít a tak se musím podívat po tvém pokoji.“

Jak to, že se mi odváží takhle lhát?

„Nikde jsem ho neviděl,“ řekl jsem.

„Ale i tak se po něm podívám.“

Vešel dovnitř a začal se rozhlížet. Začal vytahovat všechny zásuvky. Stál jsem, díval jsem se a strašně jsem se potil.

Then he stopped.

“This drawer is locked,” he said, pulling on the handle.

“Yes, it is locked. So we don’t need to open it.”

“Don’t you have the key?”

A soft, low voice spoke behind me.

“I believe this is the key you are looking for, sir. It was in pocket of your evening trousers.”

It was Jeeves. He had quietly walked in, with my evening things, and was standing there holding the key. I could have killed the man.

“Thank you,” said my uncle.

“Not at all, sir.”

Uncle Willoughby opened the drawer. I closed my eyes.

“No,” he said, “there’s nothing here. The drawer is empty. Thank you, Bertie. Berkeley must have taken his cigarette case.”

After he left, I looked at Jeeves, totally confused.

“Jeeves!”

“Sir?”

“Did you---was there---”

“I removed the parcel this morning, sir.”

“Why?”

“I heard you and Florence speaking about the manuscript the other evening, sir.”

“Jeeves, if it’s possible, could you keep the parcel until we return to London?”

“Yes, sir.”

“And then, destroy it?”

“Yes, sir.”

“Good. I’ll leave it in your hands.”

Pak přestal.

„Tahle zásuvka je zamčená,“ řekl a tahal za rukojeť.“

„Ano, je zamčená. Tak ji nemusíme otevírat.“

„Copak nemáš klíč?“

Za mnou promluvil měkký hluboký hlas.

„Myslím, že toto je ten klíč, který hledáte, pane. Byl v kapse vašich večerních kalhot.“

Byl to Jeeves. Tiše vešel dovnitř s mými večerními věcmi a stál tam s klíčem. Nejrádši bych ho zabil.

„Děkuji vám,“ řekl můj strýc.

„Není zač, pane.“

Strýc Willoughby otevřel zásuvku. Já zavřel oči.

„Ne,“ řekl, „tam nic není. Zásuvka je prázdná. Děkuji, Bertie. Berkeley si to cigaretové pouzdro musel vzít.“

Když odešel, podíval jsem se na Jeevese, celý zmatený.

„Jeevesi!“

„Pane?“

„Vy jste---byl tam---“

„Balíček jsem vyndal dnes ráno, pane.“

„Proč?“

„Tuhle večer jsem zaslechl vás a Florence mluvit o tom rukopisu, pane.“

„Jeevesi, jestli je to možné, mohl byste si balíček nechat, dokud se nevrátíme do Londýna?“

„Ano, pane.“

„A pak ho zničit?“

„Ano, pane.“

„Dobře. Nechám to na vás.“

“Very good, sir.”

“You know, Jeeves, I think you are a pretty good man.”

“Thank you, sir.”

Florence came back on Monday. I didn't see her until we were all having tea in the hall.

“Well, Bertie?” she said.

“It's all right.”

“Have you destroyed the manuscript?”

“Not exactly, but--”

I was going to explain everything when Uncle Willoughby came running out of the library.

“Something amazing has happened, Bertie! I just spoke to Mr. Riggs on the telephone and he told me that he received my manuscript by the first post this morning! I wonder why it took so long to arrive!”

When he walked away, I looked at Florence, who looked like she wanted to kill me right then and there.

“I don't understand how that happened!” I said.

“I can. You prefer to lose me rather than losing your uncle's money.”

“No! That's not true!”

“Now I know your Aunt Agatha was right about you. I hoped she was wrong, and that's why I waited. Thankfully I know now. Our engagement is over.”

And she walked away. I slowly walked up to my room and rang for Jeeves. He soon entered, looking totally normal, like nothing had happened.

“Jeeves!” I yelled. “Jeeves, that parcel arrived in London!”

“Yes, sir?”

“Did you send it?”

„Správně, pane.“

„Víte, Jeevesi, myslím, že jste zatraceně dobrý sluha.“

„Děkuji vám, pane.“

Florence se vrátila v pondělí. Neviděl jsem se s ní až do odpoledního čaje, který jsme si všichni dávali v hale.

„Tak co, Bertie?“ řekla.

„Všechno je v pořádku.“

„Zničil jsi ten rukopis?“

„To přesně ne, ale--“

Chystal jsem se všechno vysvětlit, když tu se strýc Willoughby vyřítil z knihovny.

„Stalo se něco úžasného, Bertie! Právě jsem telefonoval s panem Riggsem a ten mi řekl, že dnes dostal rukopis ranní poštou! To bych rád věděl, proč trvalo tak dlouho, než dorazil!“

Když odešel pryč, podíval jsem se na Florence, která vypadala, jako by mě chtěla přímo na místě zabít.

„Nechápu, jak se to stalo!“ řekl jsem.

„Já ano. Raději přijdeš o mě než o strýčkovy peníze.“

„Ne! To není pravda!“

„Teď vím, že tvá teta Agáta o tobě mluvila pravdu. Doufala jsem, že se plete, a proto jsem čekala. Naštěstí teď už vím. Naše zasnoubení se ruší.“

A odkráčela. Pomalu jsem šel nahoru do svého pokoje a zazvonil na Jeevese. Brzy vstoupil a vypadal úplně normálně, jako by se nic nestalo.

„Jeevesi!“ zaječel jsem. „Jeevesi, ten balíček dorazil do Londýna!“

„Ano, pane?“

„Ty jsi ho poslal?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.